

Tunadalskyrkan, påskdagen 2013 03 31

Mark 16:1-14

Man brukar ibland säga att någonting är början till slutet, men i allt som händer runt påsken skulle jag vilja vända på det och säga; det är slutet till början. För människorna som följt Jesus och trott och litat på honom verkade ju hans död bli slutet, nu fanns han inte längre kvar, blev det inte mer? Petrus och de andra lärjungarna stängde in sig bakom låsta dörrar för att inte de också skulle bli fångslade och dödade, kvinnorna sörjde, men ville ge Jesus den begravning han som jude skulle ha, eftersom det blev så bråttom kvällen innan sabbaten att få honom begravd, att de inte hann smörja hans kropp med välluktande salvor och kryddor. Andra som funnits med i diskussionerna runt Jesus var säkerligen glada att allt var över, nu slapp man den uppvigglaren och ifrågasättaren i alla fall.

Jesus hade försökt att berätta och tala om vad som väntade honom, att det inte skulle sluta med döden, men ingen hade förstått honom, eller ens kunnat förstå det, därför att det låg så långt bortom all mänsklig erfarenhet, Han hade vid tre olika tillfällen sagt: Människosonen måste lida mycket och bli förkastad av de äldste och överstepräster och de skriftlärda och bli dödad och uppstå efter tre dagar. Detta hade han sagt helt öppet noterar Markus. De hade hört det men inte kunnat ta det till sig.

Kvinnorna var tidigt uppe för att göra Jesus den sista tjänsten. Det fanns många frågetecken, Hur skulle de romerska soldaterna som placerats ut på grund av rykten om att han skulle bli levande igen reagera? skulle de överhuvudtaget bli framsläppta till graven, och det största hindret: stenen framför graven, hur skulle de få bort den? Enligt gamla handskrifter krävdes det 20 man för att kunna rulla undan den sten som placerades framför ingången till en grav, och några kvinnor var inte mycket att räkna med i det fallet. Men de hoppades kanske på hjälp från några i närheten och gick dit i alla fall.

När de kommer fram är det så märkligt: Stenen är bortrullad, soldaterna är borta, vad hade egentligen hänt? Man kan ana deras förundran, förvåning och samtidigt förskräckelse, och när de går in i graven får de se en man i vita kläder som sitter där kroppen borde vara, och så får de hälsningen: Var inte förskräckta: ni söker Jesus

från Nasaret, han som blev korsfäst: Han har uppstått, han är inte här, se här är platsen där han blev lagd. Var de inte förskräckta tidigare blev de det nu, kroppen var borta, det måste ha varit en ängel som talade till dem, till kvinnorna!

De olika evangeliernas skildringar skiljer sig åt, vilket gör det mer trovärdigt, eftersom olika vittnen ser olika saker och betonar olika saker. Men det gemensamma är: Han är inte död, han är uppstånden. Och där är början till något helt nytt! Jesu död verkade vara slutet, men uppståndelsen blev början. Och samtidigt kan man säga: Jesu död är början till det eviga livet, eftersom han banade vägen till något nytt, som aldrig tar slut. En sångförfattare skriver om konsekvenserna: Hela världen ligger öppen, Morgondagen har all tid, Alla drömmar kan bli sanna., varje mänska kan få frid: Vi går mot en gyllene soluppgång, vi dansar i jublande glädje. Vi bor i en glad Hallelujasång, Vi ropar i jublande glädje.

Och som vid flera andra viktiga tillfällen i Jesus liv använde Gud vid den tomma graven en ängel som budbärare, som fick tala om vad som hade skett, och förmedla den gudomliga hälsningen.

Petrus, den lärjunge som allra ivrigast hade stått vid Jesus sida, var också den som allra tydligast hade förnekat honom, vilket var en av anledningarna till att han låst in sig. Alla hans goda föresatser hade totalt gått om intet, han kände sig inte värd mycket efter den upplevelsen.

Men vem är det som får en speciell hälsning: Jo Petrus! Tänk vilken omsorg från Guds sida, det finns möjlighet, det finns något nytt. Mitt i det som verkar som nederlag finns en möjlighet och upprättelse. Så ängeln hälsar genom kvinnorna: gå till Petrus och de andra lärjungarna och hälsa dem att de ska få möta Jesus i Galileen, som han tidigare hade sagt till dem. Markus hoppar över detaljerna om vad som hände efter att kvinnorna gått från graven, för enligt de ursprungliga handskrifterna så slutar Markusevangeliet med vers 8 : *Då lämnade de graven och sprang därifrån, darrande och utom sig. Och de sade ingenting till någon, för de var rädda.*

Men enligt de andra evangelierna hämtar kvinnorna Petrus och han får se den tomma graven med egna ögon. Men det berättas också om

hur lärjungaskaran får möta honom i Galileen, där han ger dem missionsbefallningen och nya uppdrag.

Som en förklaring och avslutning har det gjorts ett tillägg till Markusevangeliet som berättar om hur Jesus visar sig först för Maria från Magdala, en av de kvinnor som funnits runt Jesus och som fått se hans ingripande i sitt liv, sedan för två av lärjungarna på vandring, som vi känner igen som Emausvandrarerna som det berättas om i Lukasevangeliet, vilka kände igen Jesus när han delade måltidsgemenskapen med dem, och sedan för hela lärjungaskaran, som ändå inte vågade tro att det var sant, och det sägs att Jesus förebrådde dem deras otro och halsstarrighet när de inte hade trott på dem som sett honom uppstånden. Men enligt de andra evangelierna, så ger Jesus också lärjungaskaran en genomgång av allt som hänt utifrån skrifterna, och ger dem en helt ny förståelse för hela skeendet. Och Petrus får ett nytt möte med Jesus, där han tre gånger får tala om att han älskar honom, och får uppdraget att bli ledare för den kristna kyrkan.

Det som verkade bli slutet blev i stället början till något helt nytt, och egentligen skulle man kunna säga att det här är det största som någonsin hänt. Det gudomliga blir mänskligt, dödas, men uppstår och återtar sin gudomlighet, och gör det för människans skull, för din och min skull för att vi ska kunna få del av evigt liv, av en personlig relation med honom, för att vi ska kunna leva ett liv med mening, med möjligheter, med tillgång till allt han vill ge oss. Och det vi behöver göra är att säga ja, att bejaka det. Paulus säger i Rom 10 *Ty om du med din mun bekänner att Jesus är Herre och i ditt hjärta tror att Gud har uppväckt honom från de döda, då skall du bli räddad.*

Svårigheten med uppståndelsen är ju att den inte går att bevisa rent vetenskapligt, utan man får värdera de bevis som tas fram för kunna förstå om det är sant eller inte. Och om de som fanns där då och verkligen hade hört Jesus tala inte kunde tro, så kanske det inte är så konstigt om inte vi heller kan tro alla gånger, och att det kan ta lite tid att våga lita på att det verkligen är sant, och att han lever idag och vill någonting med mitt liv. Det är viktigt att försöka förstå, för att jag liksom ska kunna erövra min egen tro och inte bara gå på andras tyckande och tänkande, och därför är det nödvändigt att tänka till och försöka forma vad som är viktigt i tron.

De bevis vi har för uppståndelsen är: 1. Den tomma graven; 2. att han visade sig för lärjungarna och andra, totalt 550 personer. Det är svårt att tro att alla inbillade sig eller såg samma saker om det skulle ha varit ett påhitt; 3. Den omedelbara effekten av det som hände: Lärjungarna blev övertygade om det var en verklighet, och Petrus uttrycker det i sin predikan på pingstdagen: *Denne, Jesus har Gud låtit uppstå och vi kan alla vittna om det*, många människor kom till tro; en församling bildades och budskapet spreds med stor hastighet ut över världen och budskapet om Jesu död och uppståndelse var viktiga ingredienser i budskapet. 4. Kristna människors erfarenheter: människor från hela världen med olika yttre sammanhang, olika möjligheter har under snart tvåtusen år fått möta den uppståndne Kristus.

Vad betyder det för oss att han lever idag?

Vad skulle du svara på den frågan?

Förmodligen skulle vi få många olika svar, kanske i form av ord: framtidshopp, gemenskap, kärlek, närhet, omsorg, någon som ber för mig, att inte vara ensam, glädje, frihet, tillgång till kraft och styrka, och om vi skulle lägga ut texten kan jag tänka mig att vi skulle få många fascinerande berättelser och vittnesbörd som kan se helt olika ut, därför att vi är så olika som människor och han har så många sätt att komma oss till mötes.

I efesierbrevet 1:18 skriver Paulus: *Må han ge ert inre öga ljus, så att ni kan se vilket hopp han har kallat oss till, vilket rikt och härligt arv han ger oss bland de heliga, hur väldig hans styrka är för oss som tror – samma oerhörda kraft som han med sin makt lät verka i Kristus när han uppväckte honom från de döda och satte honom på sin högra sida i himlen. Ni var döda genom era överträdelser och synder, men Gud som är rik på barmhärtighet har älskat oss med så stor kärlek, att fast vi var döda genom våra överträdelser har han gjort oss levande tillsammans med Kristus – av nåd är ni frälsta, och har uppväckt oss med honom och gett oss en plats i himlen genom Kristus Jesus.*

Syndens och dödens makt är övervunnen, Guds kraft är verksam och starkare där den får finnas med, vi får ta emot den och använda den.

Vi är insatta i ett sammanhang där människor över hela världen stämmer in i lovsången: Han lever, han är uppstånden, inte bara då utan verksam i dag, i mitt liv, i församlingens liv, i de sammanhang där vi finns. Och så får vi få vara budbärare på många olika sätt om detta.

Vi ber med ord av Martin Lönnebo:

Må påskens stora välsignelse tillfalla oss, så som ljuset i mörkrets hjärta, så som den uppstigande solen, så som livets triumf över döden, Kristus är sannerligen uppstånden från de döda, må hans kraft uppfylla oss.

AMEN